

[Jesper Simonsen.]

forfølgende Personer Tilhold o. s. v. Men naar vi nu faar de forskellige Straffebestemmelser, som giver Borgerne Værn mod Forfølgelse og Trusler, bliver der ikke ved Siden af Plads eller Brug for Undsigelsesbestemmelsen.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro udtalte overfor mig, at Blasfemistraffens Indførelse i Straffeloven jo i hvert Fald ikke vil krænke nogen Interesse og derfor kan staa der som Sikkerhed. Hertil vil jeg sige, at det er dog ikke helt rigtigt, for vi har jo set, at en Blasfemistraf undertiden, hvor det drejer sig om en Person, der forfølger en Overbevisningssag under en spottende Form, som iklæder sin Kritik af et eller andet i det religiøse Samfundsliv en spottende Form, kan virke som Reklame for hans Anskuelse og give ham en Martyr-glorie, som der i Virkeligheden ingen som helst Grund er til. En Blasfemibestemmelse vil derfor kunne fremkalde Forhold, som en Straffebestemmelse ikke bør kunne foranledige.

Udtalelserne angaaende Medlidenhedsdrab giver mig Anledning til den Bemærkning, at Straffelovforslaget i og for sig ikke gør Medlidenhedsdrab lovligt, idet Regelen jo er den, at der i alle Tilfælde maa antages at blive rejst Sag, naar noget saadant foreligger, men det giver Domstolene under visse snævert afgrænsede Betingelser Adgang til at frifinde, idet man siger: selv om det ikke er noget, Samfundet anerkender, selv om det ikke er noget, Samfundet ligefrem godkender som lovligt, finder vi dog, at der ikke i dette Tilfælde under disse ganske særlige Forhold er Grund til at gribe ind med Straf. Det er blot det, der aabnes Adgang til, og det, som jeg ikke kan se kan være forbundet med nogen som helst Fare for Retssikkerheden i Samfundet.

Naar det ærede Medlem Hr. Elmquist, som gik saa stærkt ind for Bibeholdelsen af Dødsstraffen, hævdede, at det i hvert Fald ikke kan skade at have Bestemmelsen staaende i vor Straffelov til Anvendelse i paakommende Tilfælde, for det kunde dog tænkes, at det vilde afholde nogle fra at begaa de grove Forbrydelser, altsaa Mord, Drab, og visse andre meget grove Forbrydelser, naar den staaer der, saa vil jeg heroverfor gøre opmærksom paa, at Livet, saa besynderligt er det, har givet Vidnesbyrd om, at en Bestemmelse om Dødsstraf ogsaa kan fremkalde Mordforbrydelser, kan fremkalde grove Forbrydelser. Det lyder paa Forhaand besynderligt, men den Erfaring er gjort. Vi har selv i vor Lovgivning et

udtrykkeligt Vidnesbyrd om det. Det er lidt gammelt, men jeg finder dog i denne Forbindelse Anledning til at nævne det. Ved en Forordning af 16. Oktober 1697 blev der foreskrevet en meget alvorlig Dødsstraf for visse grove Mord, en meget alvorlig Dødsstraf i den Forstand, at Personen før Henrettelsen skulde undergives betydelige Pinsler, saaledes at det var, hvad man kalder kvalificeret Dødsstraf. Alligevel afskræmtes ikke i det Omfang, man havde tænkt sig, Forbryderne fra at begaa de grove Mord; og ved en Forordning af 7. Februar 1749 udvidede man Omraadet for denne strenge Straf og skærpede den endogsaa i nogle Henseender endnu yderligere. Men saa kommer Vidnesbyrdet om, at Dødsstraffen, selv under disse kvalificerede Former, efter Datidens Opfattelse i givne Tilfælde ligefrem fremkaldte Mordene, og dette Vidnesbyrd indeholdes i en Forordning af 18. December 1767. Det siges i Indledningen til denne Forordning bl. a., at

„ligesom Livsstraf ei heller synes saaa aldeles at passe paa den Misdæder, der ønsker sig Døden og er kied af Livet, og af saadan Kiedsommelighed lader sig forlede til at begaae et forsættligt Mord paa en uskyldig Person.....“

Man er altsaa kommet til den Erfaring, at Ønsket om at komme af med Livet kunde hidføre Mord. Nu kan man sige: Ja, men det er jo en gammel Bestemmelse, som ikke kan antages at have Betydning for Nutidens Forhold. Men saa skal jeg dog henvisse til, at hvis jeg ikke husker fejl, var Forholdet med Hensyn til den sidste Forbryder, der blev henrettet her i Landet, dette, at han netop begik sine Mordattentater i Tugthuset med den bestemte Hensigt at ville henrettes, saaledes at han tilkendegav, at han vilde foretage Attentater paa sine Fangevogtere for paa den Maade at fremkalde en Eksekution af en Dødsdom, hvilket altsaa ogsaa lykkedes ham. Jeg tror derfor ikke, man skal indlade sig paa saadanne teoretiske Diskussioner over dette Problem — der kan være saa mange Hensyn, som kan komme i Betragtning, som det ikke er særlig let at faa Øje paa —, men holde sig til de Erfaringer, man har gjort i over en Menneskealder, Erfaringer, der gaar ud paa, at Dødsstraf ikke er nødvendig for det danske Samfund for at opretholde den fornødne Retsbeskyttelse; og naar den ikke er nødvendig for Retsbeskyttelsens Skyld, og man derfor heller ikke eksekverer den, er det eneste rigtige at fjerne Bestemmelsen fra vor Lovgivning.